

ΤΟ ΑΚΑΤΑΔΕΚΤΟ

Η φωνή, όταν μάλιστα είναι εκείνη μιάς ολόκληρης πόλης, είναι μία πολυφωνία η οποία, εξ ορισμού, περιέχει όλες τις φωνές, και τις μοναχικές και τις ομαδικές. Και όταν η φωνή αυτή εκπροσωπείται από ένα έντυπο που διατίθεται χωρίς αντάλλαγμα, θα πρέπει να προβάλλει, να υποστηρίξει, να προωθήσει, να υποκινεί, όχι εκείνο που επικρατεί, ακούγεται, είναι γνωστό, δεδομένο, αναμενόμενο, αποδεκτό, εύκολο και έτοιμο, αλλά κάθε τι που παρεκκλίνει, παραμένει κρυφό, ανήκουστο και ανείπωτο, κάθε τι που λοιδορείται, καταδιώκεται, υποτιμάται, παραγνωρίζεται, αγνοείται, αδικείται, ταπεινώνεται, θίγεται, πληγώνεται, καταστρέφεται. Αυτή λοιπόν η έντυπη φωνή που κυκλοφορεί ελεύθερα και ανέξοδα, θα πρέπει, τώρα που γιορτάζει την συμπλήρωση τής πρώτης δεκαετίας της, να προσθέσει, στα όχι λίγα επιτεύγματά της, και την επιδίωξη να δώσει χώρο και έμφαση σε κάτι που ακολουθεί κάθε ιδιωτική και δημόσια εκδήλωση : στην ακατάδεκτη συμπεριφορά.

Το ακατάδεκτο, όσο προφανές και τρέχον κι αν δείχνει, είναι το δείγμα που δεν απουσιάζει από καμία στιγμή τής ατομικής και συλλογικής ζωής. Το ακατάδεκτο είναι εκείνο που μετατρέπει την επαφή σε απόσταση και απόρριψη, που εκμηδενίζει την ανταλλαγή, που καταργεί εκ των προτέρων την οποιαδήποτε συνάντηση, καθιστά τον προσωπικό και δημόσιο χώρο αβίωτο, τον μεταλλάσσει σε παγετώνα, δίνει εξουσία στην υπεροψία, στην αυτάρκεια, στην σκληρότητα, στην αδιαφορία, διασκορπίζει τις ζωές και τις παγιώνει σε αυτόνομες ξέρες όπου, όσοι τις κατοικούν, δηλαδή οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, δίνουν την εντύπωση ότι δεν χρειάζονται τίποτε και κανέναν, ενώ οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, ξέρουν ότι είναι ξέρες που η αυτονομία τους είναι μία αυταπάτη.

Το ακατάδεκτο είναι η σύνοψη τής σημερινής ανθρώπινης κοινότητας, η πιο παραπλανητική εικόνα τής ψυχικής και σωματικής ερήμωσης, η ψευδής πρόσοψη που μετά βίας αποκρύπτει το εσωτερικό κενό, την ένδον στέρηση, την μέσα έρημο, όπου το μόνο που ακούγεται είναι η κραυγή τού μοναχικού ζώου που είναι ο καθένας και που μόνον αυτός την ακούει γιατί δεν θέλει να την ακούσει κανείς άλλος.

Αυτή η κραυγή πρέπει να ακουστεί. Αυτή η κραυγή που είναι μία φωνή η οποία ουρλιάζει μέσα και προς τα μέσα. Το ακατάδεκτο πρέπει να

υποχωρήσει και ν' αφήσει την κραυγή τού καθενός να ουρλιάξει έξω και προς τα έξω.

Αν πληγεί το ακατάδεκτο, τότε και η πληγή, κρυφή αλλά βαθιά και κοινή, την οποία αυτό προκαλεί, θα μιλήσει, θα φωνάξει, θα ουρλιάξει. Και τότε, από το ακατάδεκτο θα περάσουμε στο καταδεκτικό, στην καταδεκτικότητα, στην δεκτικότητα, στην υποδεκτικότητα, στην υποδοχή. Και τότε, το ακατάδεκτο θα υποχωρήσει, θα μειωθεί, θα τραπεί σε φυγή, θα ηττηθεί, χωρίς αυτό να σημαίνει και ότι θα εξαφανιστεί – χρειάζεται ολόκληρος πολιτισμός ν' αλλάξει για να γίνει αυτό –, θα έχει πάντως πληγεί, αυτό θα είναι το πληγωμένο, άρα θα έχει πλέον αναγνωριστεί ως μη πανίσχυρο.

Γιατί τώρα το ακατάδεκτο είναι πανίσχυρο. Το ερώτημα είναι πόσο θα κρατήσει αυτό το τώρα.

Διατίθεται κανείς να το κάνει να μην κρατήσει πολύ ακόμα;

Ποιος;